

62 KONST AKTUELLT DALSLAND

AKTUELLA UTSTÄLLNINGAR & PROJEKT PÅ DALSLANDS KONSTMUSEUM 6/6-30/8 2026

Cecilia Edefalk Foto: Carl Henrik Tillberg

ANDLIGA MÖTEN VÄGLEDER

Foto: Carl Henrik Tillberg

Cecilia Edefalk är en av Sveriges internationellt mest kända samtidskonstnärer. Hon fick ett stort genombrott i slutet av 1980-talet. Med målningar som *Baby*, *Dad* och *En annan rörelse* hamnade hon mitt i den postmodernistiska debatten.

Dessa målningar stod för något nytt.

Idag är hon 71 år och hennes måleri fortsätter att förundra. En andligt dimension spelar en allt större roll i ett konstnärskap där också avlidna konstnärer vägleder.

Det är inte bara Dalslands konstmuseum som har glädjen att visa arbeten av Cecilia Edefalk denna sommar. Även Ystads konstmuseum och Svenska Institutet i Paris gör det.

Och alldeles nyss, den 2 maj, premiärvisade Sveriges Television dokumentären *Jag är inte här, jag drömmer* (finns på SVT Play) om Cecilia Edefalk. Ett filmteam följer henne under ett

år och berättar hennes historia, från barn-
domen i Norrköping fram till arbetet i ateljén
i Stockholm idag.

Cecilia Edefalk var, liksom föräldrarna,
intresserad av mode och ville söka till Beck-
mans skola, men föräldrarna hade inte råd.
Det blev Konstfack och grafisk formgivning
istället, därefter Birkagårdens folkhögskola
och sedan Kungl. Konsthögskolan.

Hon debuterar 1988 på Galleri Wallner i
Malmö och allt såldes omedelbart. I utställ-
ningen ingick de två stora oljemålningarna
Baby och *Dad*. Idag moderna klassiker och
bland de högst betalda av samtidskonsten.
(*Baby* såldes 2010 för 5,9 miljoner kronor.)

När hon 1990 visade *En annan rörelse* på
Galleri Sten Eriksson i Stockholm blev om-
givningens reaktion än starkare. Hennes
utgångspunkt var ett foto i en modetidning,
ett strandreportage där en man smörjer in
en kvinnas rygg. Men hon förändrade inne-
hållet, tog bort solkrämsburken från mannens
hand och baddräkten från kvinnans kropp.
Hon gjorde sju målningar av samma motiv i
olika storlekar och med små variationer. Det
blev en gåtfull bild. Utställningen blev mycket
omskrivna och ett hett inslag i den då aktuella
postmoderna debatten. Vad är original och
vad är kopia? Vems är upphovsrätten ... ?

– För mig handlade det om måleri. Att jag
upprepade motivet var något jag kom på för
att man verkligen skulle se det. Jag var aldrig
medvetet intresserad av postmodernismen,
säger Cecilia Edefalk idag.

Hon flyttade till Berlin 1993 och blev där
snabbt ett uppmärksammat namn. Den
dåvarande chefen för Museum für Moderne
Kunst i Frankfurt, Jean-Christophe Ammann
kom till hennes ateljé och köpte in allt för
museets räkning.

– Han menade att jag gjorde något som
ingen annan gjorde.

Mötet med Jean-Christophe Ammann
öppnade för en fortsatt internationell karriär.
Idag har Cecilia Edefalk visat sina verk på
många av konstens viktigaste utställnings-

platser runt om i världen, liksom i Sverige.
Ett konstnärskap som också omfattar foto,
skulptur, akvarell och installation.

En central del i SVT:s dokumentär handlar
om hur Cecilia Edefalk kommunicerar med
avlidna konstnärer. Vi får höra berättelsen
om hur hon en dag 2003 sitter på en bänk i
Tegnérulunden i Stockholm och ser en man
närma sig. Det är August Strindberg. Han
sätter sig bredvid och börjar tala till henne
(hon ser det som ordbilder): »Misslyckat!«
Hon för samtalet vidare: – Vad är det som är
misslyckat? »Mitt liv.« – Varför då? »Bortslösat«
– Vad skulle du ha gjort? »Dansat.«

Flummigt, tycker den tvivlande.

– Nej, säger Cecilia Edefalk lugnt. Det hade
hänt mig så mycket andra grejer innan dess,
så det var inte konstigt. Speciellt, men inte
obehagligt eller skrämmande.

Efter detta möte har hon regelbunden
kommunikation med Strindberg och många
andra avlidna konstnärer. Flera av dessa
samtal redovisar hon i boken *Mina ord*, som
kom 2024.

– Jag är klarseende, klärvoajant. Det är
ingen sekt, det här är vardag för mig. Klär-
voajans har funnits i alla tider och i alla
kulturer. Jag tror många konstnärer är det.
Det ingår ju nästan i yrket. Kandinsky och
Strindberg var det, säger Cecilia Edefalk och
berättar att hon till sin senaste utställning
fick goda råd av Anders Zorn om hur man
målar vatten.

Också i de abstrakta målningar som nu
visas på Dalslands konstmuseum har avlidna
konstnärer väglett. Vi kan se det i filmen, hur
hon sluter ögonen och rådfrågar. Att måla
människor intresserar henne inte längre. Hon
säger sig till och med tvivla på sin förmåga
att måla.

– Jag är fortfarande inne i den sökande
period jag var i när filmen gjordes. Jag tillåter
mig att vara det, då kan det bli något nytt.
Förstår om folk blir förvirrade. Men jag följer
min intuition och gör det som intresserar mig.

MED RASTLÖSHET SOM MOTOR

Daniel Götesson, har sitt ursprung i skate- och graffitikulturen under signaturen EKTA. Idag har han lämnat utomhusmåleriet och arbetar framgångsrikt som konstnär i mer traditionell bemärkelse. Med oförskräckt hastighet hanterar han många olika medier. Hans CV är fyllt av utställningar och projekt. Lika ofta utomlands som i Sverige.

Det står ORO på den lilla vita skylten bredvid dörren till Daniel Götessons ateljé i Majorna i Göteborg.

ORO, endast så, inget namn. Varför?

Det visar sig att oro är den känsla han är mest familjär med, en ständig följeslagare och motor. Oro för att han slösar bort sin tid. Oro för att det inte ska gå vägen. Oro för att han tänker för mycket och därmed »övertänker« bilden.

– Då tar självkritiken över och det blir ingenting. Jag är extremt rastlös, säger Daniel Götesson.

Det ska helst gå slag i slag, utan tankepauser. Då blir det bäst. Slumpen kalkylerar han gärna med. I Dalsland visar han teckning, oljemåleri, collage och små skulpturer. Hans uttryck är snabbt och lekfullt. Abstrakt oftast, men inte helt, figurativa element av landskap, hus och kropp anas. Mycket svart

och klara primärfärger i collagen. Mer dämpade jordiga toner i oljemåleriet. Skickligt balanserade ytor av färg och form är hans signum. Han vill inte gärna tala om motiven, han skyr det analyserande.

– Då skulle jag ju lika gärna kunna skriva en lapp, menar Daniel Götesson.

Han är född i Falkenberg 1978.

– En klassisk arbetarklassuppväxt i medelklassmiljö i ett radhusområde. Bilder har jag alltid varit intresserad av. Inte traditionell konst, men serietidningar, tecknad film och annan mer tillgänglig bildkonst. Som Mike Kellys ikoniska skivomslag för Sonic Youth till exempel. Basquiat var också en konstnär jag tidig kände till.

– Svenska serietecknare tittade jag mycket på, som Max Andersson och Gunnar Lundkvist. Jag reste till Göteborg, Stockholm och Malmö för att kolla upp det nya.

Som 19-åring flyttade han till London och stannade i nio år. Där tog han BFA i illustration på London College of Communication. Den traditionella konsthistorien läste han in på egen hand.

– Jag ägnade mig åt otroliga självstudier! Modernismen var jag extremt intresserad av.

Han pekar på en fullmatad bokhylla i ateljén och nämner några av sina favoriter; Max Ernst, Francis Picabia, Cobrarörelsen med Asger Jorn. – Läser du mycket?

– Inte romaner, men poesi, noveller, och facklitteratur. Just nu läser jag Ragnar Strömbergs dikter, vi gör en bok tillsammans.

Det är bara ett av flera pågående projekt. Ett annat är en skulpturgrupp för en skola i Halmstad och ett projekt för Kista centrum.

– Jag försöker sätta mig i nya situationer

hela tiden, det lugnar min oro, att vända på nya stenar, inte få panik. Jag har inga idéer, jag måste göra saker hela tiden, då kommer de av sig själva.

Han beskriver en mycket disciplinerad arbetsdag. Går upp klockan sex. Är i ateljén klockan åtta, sover tjugo minuter i den för ändamålet avsedda sovfåtöljen.

– Förut hade jag en liten badrumsmatta som jag kröp ihop och sov på, men det blev för obekvämt.

Arbetar sedan, med kort lunchpaus, till klockan 16. Då går han hem, oftast. Varje kväll återkommer han (bostaden ligger tvärs över gatan) i tio minuter och kollar av dagens arbete.

Den här dagen ligger två påbörjade teckningar mitt på golvet i ateljén, bredvid en ask med väl använda oljekritor.

– Jag jobbar helst på golvet, sitter på huk. Då kommer jag tillräckligt nära bilden för att inte stanna upp. Det är förödande för mig att titta för mycket på vad jag gjort. Då kommer själv-

kritiken ... Bäst jobbar jag när jag kommer till något nytt neutralt ställe. Som när jag är utomlands.

Daniel Götesson har gjort ett 30-tal soloutställningar de senaste femton åren. I Sverige, men nästan lika ofta utomlands. Under samma tid har han skapat drygt tjugotalet offentliga verk; väggmålningar, men också skulpturer i Sverige, Norge, Spanien, Italien, Frankrike, England, Polen och Portugal.

Hans lekfulla former kommunicerar lätt-samt med publiken. På ett torg i Lissabon har hans skulpturgrupp – några jättelika ansiktsformer i stål – blivit ett favorittillhåll för skateboardåkare. Det gläds han särskilt åt.

HANTVERK LOCKAR ALLT FLER UNGA

Tillskärarakademin i Göteborg är tillbaka i Galleriet, som är fortsatt vikt för regionens konstnärliga utbildningar. Denna gång är det skolans skrårderi- och modiststudenter som visar resultatet av en experimentell kurs, *Det nya hantverket*.

Utopi är temat som studenterna haft att förhålla sig till. Ett brett tema som resulterat i många roliga och fantasifulle tolkningar i plagg och hattar. Film har inspirerat några studenter. Arkitektur och folksaga andra. Och häxkonst, det har Fanny Thorkildsen Fernandes tagit som utgångspunkt för sina två kreaturer, resultatet av en gedigen designprocess.

– Det har varit roligt att gå in i en fiktiv berättelse, säger Fanny och visar hur hon anpassat klänningen till berättelsen. Med infällda chiffongkilar i kjolen får häxan rörelsefrihet när hon dansar!

Kursen *Det nya hantverket* ska stimulera studenterna i att förena traditionella hantverkstekniker med moderna metoder och ny teknik. Att använda laserskärare var ett krav. Traditionella skrårderitekniker innebär oftast handsömnad. Som till exempel pikeri, att forma ett kavajbröst eller en krage med mellanlägg och små stygn. I utställningen ser vi flera exempel på skickligt skrårderade jackor. Modisterna arbetar ofta

Tilda Kartengren

tredimensionellt, med papper på ett friglithuvud tar de fram sin modell som de sedan överför till det material de valt. Jennie Österberg visar till exempel en hatt och väska i laserskuren träfanér och Amira Shamma har på ett intrikat sätt format fjädrar till en fågelhuvudbonad.

Deltagande studenter:

Sofie Ceder, Hedda Engehagen Bråthen, Linnea Espelund, Tilda Kartengren, Agnes Lundquist, Sofia Pauli, Fanny Thorkildsen Fernandes, Jenny Gustafsson, Sylvester Schönbeck, Amira Shamma, Jennifer Velickovic, Jennie Österberg, Hanna Molin.

Amira Shamma

KONSTVANDRING I PARKEN

Också i år ställer konstkooperativet Not Quite från Fengersfors ut i museiparken. 19 konstnärer, verksamma i de mest skilda tekniker och material – trä, metall, måleri, textil, plexiglas, linoleumtryck, betong, granit och keramik – har intagit parken med skulpturer, objekt och måleri. Varje konstnär har själv fått önska sin plats och besökarna möts av verk från museibygnaden ända ner i vattnet!

Annika Saglien

Not Quite är en plats och ett nätverk för konstnärer, formgivare och hantverkare. Vanligtvis håller kooperativets medlemmar, totalt 70 stycken, till i ett gammalt fabriksområde i Fengersfors 2,5 mil från Upperud. Ett levande konstcentrum som rymmer ateljéer, verkstäder, utställningshallar, galleri, butik, café och surdegsgalleri mitt i de dalsländska skogarna. Också det ett fint utflyktsmål att besöka.

Deltagande konstnärer:

Anna Österberg, Jonatan Malm, Stella Palm, Karl Hallberg, Marie Bancks, Annika Saglien, Ida-Luise Stelter, Daniel Strandow, Linnea Dalstrand, Chrisse Kuisma Karlsson, Eemu Kaikkonen, Annelie Kjellberg, Cordula B Morich, Miklós Fözö, Åsa Nyström, Ulrika Aneer, Jessica Fleetwood, Emelie Rygfelt Wilander, Malin Palm.

Detta är fjärde året i rad som Not Quite gästar museet. Med hjälp av en karta som ligger i en brevlåda utanför museet kan man gå guidad tur bland skulpturerna, när som helst under dagen. Även när museet är stängt.

Karl Hallberg »Glimt«

VÄLKOMMEN TILL EN NY UTSTÄLLNINGSPERIOD!

Äntligen har jag fått kliva in i rollen som museichef på Dalslands konstmuseum! Att ingå i teamet som förvaltar och utvecklar den fantastiska verksamheten på denna vackra plats, med den engagerade och kunniga personalen och de hängivna besökarna, det har jag längtat efter länge!

Tack för det fina mottagandet, av nya kollegorna, av styrelsen, av besökare och av konstföreningarna: museets vänförening, Dalslands konstnärsförening och Dalslands konstnärsförbund. Under mina första veckor på plats har jag mött stolthet över museet och av en vilja att fortsätta att utveckla museet till en mötesplats för konst, kultur och kreativitet i Dalsland.

Jag är konstvetare, med hjärtat lika mycket i konsthistorien som i samtidskonsten – men också i kläder och mode som ett estetiskt uttryck. En av mina drivkrafter är att göra konsten tillgänglig och relevant. Jag intresserar mig för samtalet om konst, för mötet mellan konsten och publiken och att förmedla kunskap om konst och kultur. Det hoppas jag ni kommer att märka. Jag kommer fortsätta ge den samtida konsten utrymme att uttrycka angelägna samhällsfrågor, museets besökare förutsättningar att möta konsten och att utveckla museet som besöksmål – till en viktig plats.

Välkomna alla till sommarens spännande utställningar!

Maria Carlgren Museichef

Missa inte nästa utställningsperiod 5 september–15 november

Övre utställningshallen:

Annika Elisabeth von Hausswolff
Klas Barbrsson

Nedre utställningshallen:

Attila Urbán

Galleriet:

Tillskärarakademin i Göteborg

ÖPPETTIDER:

Ons–sön 11–17

1 juli–30 augusti alla dagar 11–17

Produktion: Dalslands konstmuseum

Texter: Anna-Stina Lindén Ivarsson

Form: Sara Lund, Reform

Upperud

464 40 Åsensbruk

0530-300 98

www.dalslandskonstmuseum.se

**Dalslands
konstmuseum**

Museet stöds av Västra Götalandsregionen, Melleruds kommun, Häfreströms företagspark & vänförening.

